

in het boek. Op zoek naar een oplossing van het probleem dat ze zelf had gecreëerd. Maar ze kon niets vinden over mensen die dit ritueel overleefden. Of over verkeerde zielen aanroepen. *Zou Chaos dit veroorzaakt hebben?* Asya kwam dichterbij staan en las over haar schouder mee in het boek.

‘Is er een oplossing dat ik kan ruilen met Tijmens geest?’

‘Hoezo? Was dood zijn zo leuk dat je weer terug wilt?’ Hij gaf geen antwoord en schoof het boek naar zich toe, zodat hij zelf in het boek kon zoeken naar een oplossing. Beiden konden niets vinden over het fenomeen dat deze nacht had plaatsgevonden. Nog nooit had een magiër een verkeerde ziel uit de dood opgeroepen en was zelf blijven leven. Ze kwamen alleen een verhaal tegen van een zogeheten Barbara Claes. Ze zou als bijnaam “Babbe” hebben gehad, of ook wel “de dronken heks van Utalah”. Er stond zelfs een klein portret van Babbe in het boek geschilderd. Ze had in haar rechterhand een bierpul vast, verder had ze op haar linkerschouder een kleine uil. Op haar gezicht stond een beschonken glimlach en verder was het enige kenmerkende in het portret dat ze helemaal in het donker gekleed was. Ook al stond de uil tegenwoordig voor wijsheid, vroeger werd het gezegde “Zoo beschonken als een uil” vaak gebruikt voor mensen die te diep in het glaasje hadden gekeken. In het verhaal van Babbe werd beschreven dat ze de dag altijd afsloot door een rondje rond de tempel van Utalah te vliegen. Wel nadat iedereen was gaan slapen, anders zou heel de stad erachter komen dat ze magie zou hebben. En dat wilde Babbe niet, want dat zou betekenen dat ze magieles zou moeten volgen. Ze had daar totaal geen zin in, ze wilde graag zelf experimenteren met magie. Maar toen de hele stad op een nacht nog laat op was om een brand te blussen, ergerde Babbe zich enorm. Want hierdoor kon ze haar rondvlucht niet maken. Ze dreigde iedereen in muggen te veranderen als ze niet snel de brand zouden blussen. Hierdoor ontdekten de mensen in Uthala dat ze magie had. De stedelingen hebben meerdere keren geprobeerd de dronken heks te verbranden. Maar dit was zonder succes. Babbe overleed nadat ze op een dag haar overleden kat opnieuw tot leven wilde wekken door middel van hetzelfde ritueel dat Devlin had gedaan. Alleen had Babbe per ongeluk de ziel van een tijger opgeroepen in plaats van die van haar zwarte kat. Dit zorgde ervoor dat haar lichaam en dat van de kat direct uit elkaar spatten. Devlin las het verhaal van Babbe met grote ogen. Eén ding was wel duidelijk, men kon dit ritueel maar één keer uitvoeren. ‘Zullen we ergens anders een oplossing voor dit probleem zoeken? Dit is duidelijk nog nooit voorgekomen en alles wijst erop dat je echt je levensles of onafgemaakte zaken moet oplossen om verder te kunnen. Daarnaast heb ik veel van mijn magie gebruikt, dus ik ben niet in staat om het ritueel opnieuw uit te voeren. Ook denk ik dat het beter is om, nadat je je levensles of onafgemaakte zaken hebt opgelost, je lichaam en je ziel weer te scheiden. Hierdoor kan Tijmen in dit lichaam en kan jij verder met je reïncarnatie-reis.’ Asya knikte.

Nadat Devlin haar spullen had gepakt, liepen ze de verlaten en inmiddels donkere molen uit, de plek waar Devlin haar ritueel had uitgevoerd. Omdat er weinig licht naar binnen was gekomen, had Devlin niet doorgehad dat de hele dag al verstreken was. Pas toen ze naar buiten stapte, zag ze dat de dag al afscheid had genomen van de warme zon en de maan hen met open armen begroette. 'Ik denk dat het handig is om hier zo snel mogelijk weg te gaan en je zielenwens op lossen.'

'Hm,' bromde Asya.

'Ik zorg voor een paard en jij voor eten... oh, en drank. Veel drank. We moeten de reis wel een beetje gezellig maken,' zei Devlin met een glimlach. Van Asya's gezicht was, zoals eerder, niets af te lezen. Het enige wat hij deed was instemmend brommen en vervolgens zijn hand ophouden. Devlin draaide haar hoofd een beetje schuin: 'Wat?'

'Geld,' bromde Asya.

'Ha! Geld? We kunnen best wel wat "lenen" van mensen.' Devlin bevoog haar wenkbrauwen omhoog en omlaag terwijl ze dat zei. Asya maakte een ongeduldig gebaar met zijn hand. Hij was het er duidelijk niet mee eens om dingen te stelen. Devlin zuchtte: 'Prima.' Terwijl ze dat zei graaide ze wat muntstukken uit haar geldbuidel en legde vervolgens de muntstukken in Asya's handpalm. Toen Asya geen aanstalten maakte om de muntstukken weg te stoppen, legde Devlin er nog een paar muntstukken bij. 'Is dit genoeg meneertje?'

'Ja.' Devlin toverde een oprechte glimlach tevoorschijn. Ze had besloten dat ze Asya mocht.

Devlin en Asya hadden afgesproken om over een uur bij de westelijke poort te staan met de afgesproken spullen. Het dorp waar de molen stond was klein, maar was wel groot genoeg om kleine verschillende steegjes te hebben. Daarnaast was het dorp ook groot genoeg om rondom een verdedigingsmuur te hebben. De oostelijke en westelijke poort waren de enige twee in- en uitgangen van het plaatsje.

In tegenstelling tot Asya vond Devlin het niet erg om dingen te stelen van mensen. Of, hoe zij het noemde, te lenen. Ze was dan ook niet van plan om geld uit te geven aan een paard. Ze dook een straatje in waar ze die ochtend doorheen had gelopen. De straten waren leeg en slecht verlicht. De kleurrijke kraampjes die er die ochtend hadden gestaan, waren al lang afgebroken. In deze straat had ze een stal gezien toen ze die ochtend naar de oude molen ging om haar ritueel uit te voeren. Ze had op de heenweg alles extra bewust in haar opgenomen, denkend dat vandaag haar laatste dag zou zijn op aarde. Ondanks dat Devlin een niet al te sentimenteel persoon was, had ze wel alles met een laatste afscheidsblik bekeken. Iedere plek die ze normaal als gewoon of zelfs als saai had ervaren, had ze in gedachten gedag gezegd.

Devlin klom over de muur en bekeek de binnenplaats van de stal. *Wie wil mijn uitverkorene zijn?* Haar ogen gleden langs de houten stallen waar de paarden

stonden. Ze negeerde het raam waar nog licht scheen. Vermoedelijk waren de stalknechten nog wakker. Eén hok trok haar aandacht. De stal was veel groter en hoger dan de andere. Ook zat er een extra slot op. *Bingo!* Devlin wist precies wat dit betekende. Het hok was van een groot paard. Dit ras was uiterst zeldzaam en werd niet vaak gehouden, aangezien de paarden erg lastig waren om te vangen en te trainen. Devlin ging voor het hok staan en met een simpele zwaai van haar vingers klikte het slot open. *Hm, dat ging simpel. Wil de eigenaar dat dit paard wordt meegenomen?* Ze opende de stal en daar stond het gigantische paard. Het dier had een vacht die nog donkerder was dan de nacht en zijn witte manen leken bijna licht te geven in het maanlicht. Devlin pakte haar kleine magische harp en begon een zacht, geruststellend deuntje te spelen. Het paard reageerde meteen op de muzikale noten en volgde Devlin als een mak lammetje. 'Ooi! Ze hebben Peertje,' riep een stalknecht.

'Dief!' 'Dieven!' schreeuwde een andere stalknecht. Devlin hield op met spelen en slingerde zichzelf omhoog op het paard. Haar hart vulde zich met het bekende gevoel: Chaos. Het was als een adrenalinekick voor Devlin als Chaos in haar opbloede. Ze pakte de manen van het paard en ze duwde haar enkels in zijn buik. *Laten we eens kijken wat jij kan, Peertje.* Het paard snoof onrustig en begon met zijn achterbenen te schoppen. Een paar stalknechten kwamen aan met fakkels en hooivorken om zich te verdedigen tegen de dief. Terwijl ze naar Devlin toe renden, liet Chaos een van de knechten die een fakkel vast had struikelen. De fakkel rolde uit zijn handen in het droge stro, waardoor er brand ontstond. Dit was totaal niet wat Devlin van plan was toen ze Chaos opriep. Devlin ademde diep in en met een zucht liet ze Chaos rustig worden. Ze had hier geen tijd voor, ze moest naar Asya, dit had al veel te lang geduurd. De stalknechten waren duidelijk in tweestrijd toen ze het vuur zagen overspringen op de houten staldeur van een van de andere paarden. Devlin gaf nogmaals een schopje tegen de buik van het gigantische paard. Dit keer werkte het wel en het paard kwam in beweging. Omdat het paard twee keer zo groot was als een normaal paard, liep het ook twee keer zo snel. Daarnaast waren normale muren als een klein richeltje voor het paard. Het dier sprong soepel over de muur waar Devlin eerder overheen was geklommen en galoppeerde de straten in. Achter haar hoorde ze een bel die aangaf dat er brand was.

Eenmaal bij de westelijke poort zag Devlin dat Asya er al stond. Hij had zijn armen gevuld met twee rugzakken. In beide rugzakken zat eten, kruiken met water en dekens. Zijn lippen draaiden zich tot streepjes, maar hij zei verder niets. 'Asya, ik wil je graag voorstellen aan Peertje! Hm... ik vind Kleine Jan eigenlijk veel beter klinken. Wat vind jij?' Asya zuchtte en maakte een gebaar dat ze plaats moest maken voor hem. Devlin schoof naar achter, zodat Asya voor haar kon zitten. 'Wie zwijgt stemt toe. Kleine Jan wordt het! Trouwens, aangezien jij een nieuw leven hebt met onafgemaakte zaken, weet je vast wel waar je naartoe moet, dus kan jij het beste de reis leiden.'